

Nagyálmos Ildikó

Kisház

A kisház sötét, álmos, fénytelen,
por telepszik meg a fészeren,
lakója régen új utakra lelt,
magával vitte, mi érdekelt.
Engem meg bezárt, szorít a szűk verem,
szétfeszíteném, de magam sem lelem,
kezemben él nélküli kés,
ölelni kéne, ölni túl kevés.

Azok a nyárvégi találkozások,
borsmenta- és zsályaszagú estek,
amikor fogtál fogaddal a szádban,
amikor lüktettek, fájtak a testek.
Azt akarom, hogy soha ne féljek,
ne kötődjek és ne legyek szabad,
baracklekvárszagú legyen a holnap,
ne menjen el, és ne mondja: marad.

Kör

Egy bútorozatlan nagy meleg szobában
Csak te lennél, és én, s a végtelen,
Szavaidból vetném meg az ágyam,
S hagynám, takarózz velem.

Beszélnél hozzám az elmúlt nyarokról,
S az őszeről a Kánonok-soron,
Amit még soha, de sohase láttam,
De minden éjjel arról álmodom.

Teámba mézet, kávémba barna cukrot,
Egy nem létező, üres csésze vár,
Valaki már megfejtethné a titkot,
Mert a kör szűkül és bezár.

Kiúttalan

Azt hittem, végre megismertelek,
Benned ébredtem, most hontalan vagyok,
Felettem kiégett csillag ragyog,
Kezemben kialudt gyertyacsonk remeg.
Légből várat nem építhetek,
Nem kopogsz, én nem merészelem,
Nincs már szív és nincs már értelem,
Magamon, s rajtad nem segíthetek.
Kutyaól a lelke, édesem,
Rongyok, ócska cafatok tere,
Szennyben pácolt szívem közepe,
Holdudvara olcsó bálterem.

Szabad egy tánra, kedvesem?

Mondanám

Most mondanám, de nem lehet,
már nem hiszed, nem hallgatod,
de fehérre mosnám alattad
a besározott harmatot,
és vinnélek messze, messze el,
fogam közt, égő mellemen
altatnálak minden este el,
és ringatnálak. Kedvesem.
Én évek óta nem láttalak,
úgy érzem, elrejtve a fény,
hallgatok, elfojtom magamban
az igazat, hogy nincs remény,
hogy nem lehetek, s te nem lehetsz,
soha, de soha, jól tudom,
semmikor nem voltam tiéd,
és mégis hozzád tartozom.

Művész-szerelem

Ahogy épült fölfelé a falam,
Úgy nőtt bennem a szerelem.
Most itt ülök, kész munkám előtt,
S csak magamat szeretem.

Emlékek nélkül

Emlékek nélkül, alig-veled,
talán sohasem láttalak,
de legbelül a vérerek
továbbítják a vágyakat,
s amikor reád gondolok,
kivirágzik a meggyfaág,
a pázsit nászágyára hull
a bíbor, mélyvörös brokát.

Emlékek nélkül, alig-veled,
csak egyetlenegyszer láttalak,
és vadul, mint a véredek,
szétharaptad az ajkamat,
csupa hús volt, csupa vér,
szerettelek érte, nagyon,
elrejtenelek magamban,
meggyfaillatú ágyamon.

Emlékek nélkül, alig-veled,
álom és ábrándok között,
helyedet bennem megleled,
renyhe álarcom mögött,
alig ismerem mosolyod,
alig tudom a neved,
gyümölcsé érett a meggyvirág,
és én nem felejtelek.

Hasztalan

Kerestelek. A szürke árnyak
befedik lassan nappalom.
Az éjszaka is magány meg pára,
fekete, lágy rongyhalom.

Lelkemben latyakká válik
szemed, az egész alakod,
kifolytál halkán a szívkamrából,
hiába nem akarod.

Kerestelek. Érted fordult
nappalba át az éjszaka.
Megöltél. Ugrásra készen
zuhanok vissza magamba.

A papírmadár halála

Papírmadaraid ha szárnyra kapnak,
ott maradsz magadban magnak,
ha félelmeid beléd harapnak,
akkor érzed magad szabadnak.
Ne gondozd magadban a szörnyet,
akard, hogy vagyok és légy enyém,
mert úgysem maradok örökké.
(Meszesedik a véredény.)
Ha elindulsz, fordulj csak vissza,
add nekem, mit markod takar,
örülhessek én is a kevésnek,
legyél a csend, a zűrzavar.
Hogy megvédjelek, nincs sok időm,
nem szoktam maradni, csak keveset.
Ha elmész, megmaradok benned,
ha én megyek el, elveszek.

Amikor...

Amikor a déli fényben
átmentél a széles utcán,
két nap sütött le az égről,
piros rózsza lett az orcám.
Nem mertem szemedbe nézni,
vakított a nap, s a fényed,
úgy ragyogtál, mint a gyémánt,
ha a kövek közé téved.
Hogy később miről is beszéltünk,
nem emlékszem, csak a kékre,
ami szemedből kicsordult,
s ráfolyt felettünk az égre.

Az utolsó

Megnyúlt a lelkem,
Mint délutáni árnyék,
Kiléptél belőlem,
Véget ért a játék.

Több voltál, ó, nekem,
Nem csak másik énem,
Alteregóm lettél.
Markolat a késen.
Szándék voltál olykor,
Akarat is bennem,
Nyom a sziklafalban,
Kín a feszületben.
Amit te kívántál,
Én is azt kívántam,
Veszttem volna oda,
Mikor erre vágytam.
Sodort volna messze
Valami nagy szélvész,
Lettem volna Kharón
ladikjában révész.

Kő a kiscsuporban,
Szeg a fapárnában,
Rothadozó falat
madarad gyomrában.

Amíg te...

Amíg te bort iszol s finom pálinkát,
Vágyaiddal töltöd üres szívkamrádat,
Nem járt ember, s asszony, ahol most én járok,
Mélyül a szakadék, meredély az árok.
Azt mondtad, helyem van, mikor megtalállak,
Végigjártam szerre mindkét szívkamrádat,
Sajkával eveztem nyálkás vérerekben,
Most itt vagyok, látod, lelked hol keressem?

Lányok nyoszolyáján, bitófán, keresztben?

Abonyi Mária: Magány

Nagy Irén

Az öregasszony imakönyve

A Hargita lábánál megbúvó, félreeső öreg ház és telek valahogy kiesett az időből. Az idő múlásából, amelyik úgy jó ötven éve megállt a karókkal, rúddal megtámogatott rozoga kapu előtt, mert annál bennebb jutni nem tudott.

Az öregasszony egyedül élt itt, néhány évtizede özvegyen, családjá, rokonsága szétszóródva a nagyvilágban.

Az udvart egészen belepte a gyep, benőtte a fű, csikorgó szekerkerék, csordába ballagó állatok patája réges-rég nem tett kárt benne. A kerítés mellett s az omladozó disznóól körül csalán és kutyatej, a csűr oldalánál száradó kóróköteg, csendesség mindenfelől, csupán a tornác alatt kapirgáló néhány tyúk töri meg a nagy mozdulatlanságot.

A kékre meszelt, sárral gondosan megtapogatott kicsi házban a technika nem „fertőzött”, villanynak, rádiónak, televíziónak se híre, se hamva.

Bent, a kopott asztal fölött drótra akasztott petróleumlámpa, s az asztal ablak felőli sarkán vaskos, régi imakönyv. Az öregasszony egyetlen társa, gondjában, bajában vigasztalója. Ha számtalan tennivalója engedi, mert ugye, olyan sok gonddal jár az élet, ide húzódik-menekül az imakönyve mellé, mert itt elfelejti minden nyomorúságát, és érzi, hogy megsegíti, megint megsegíti az Isten.

Ha nincs télire tüzelője, ha nem kerül, aki lekaszálná a sarjút a kertben, vagy pótolná a lehullott zsindelyek helyét hó s eső ellen, az öregasszony kinyitja a nagy, kék betűs imakönyvet, és imádkozik. Összekulcsolja kibogosodott ujjú kezét az asztal sarkán, és úgy beszél, fohászkodik ott, mint aki egészen biztos, hogy abban az egyben, a Mindenség Urában nem csalatkozik.

És az öregasszony nem csupán önmagáért és az övéiért imádkozik. Ha eljut hozzá a világ nagy bajainak, a bajok valamelyikének a híre, igen a szívére veszi azokat mind, s miattuk is fohászkodik. Minden áldott szent nap könyörög a bajba jutottakért, az úton levőkért, az üldözöttekért, árvákért, éhezőkért, szomjazókért, betegekért, sorjában mindenkiért, akikért talán soha nem mondott még senki más imát. Két iszonyatos világháborút túlélte már, és naponta elmond egy imádságot azért is, hogy a harmadik, ha lehet, elkerülje ezt a világot.

Jól tudja, milyen az éhezés, a szárazság, a terméketlen, ínséges esztendő. Ha szenvedésről hall, maga is szenved. Ha bajokról, nincstelenségről, érti, tudja, mi az. S mert más módon nem segíthet, hát imádkozik.

A mindennapi teendők, kapálgatás, takarítás, fahordás közben, ami nehezen és lassacskán megy már neki, és sok-sok idejét lefoglalja, szíve sóvárogva vágya-

